

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 90. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613951856/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Gange gientog, uden at Zeltner og Casimir i Første-ningen kunde begribe, til hvem dette Tegn blev givet. Endelig hørte de det rasle i Buskene, og pludselig kom et hvidt Daadyr frem. Det gik lige hen til Leontine. Hun tog nu Brød af sin Kurv, hvilket hun rakte det, og Dyret spiste det af hendes Haand. Da hun havde givet det Alt, hvad hun havde medbragt, stod hun endnu længe, og klappede Daadyret, der syntes at begribe og svare til hendes Kiærlighed, endelig satte hun sig ned paa en mosbegroet Steen, hvorefter den hvide Daa endnu dvælede ved hendes Side, dog lagde den sig ikke ned, og dreiede lidt Hovedet hen mod de Buske, hvori Zeltner og Casimir havde skjult sig.

»Det er en af Dianas Nympher,« hviskede Zeltner, »kom derfor, lad os spille de dristige Fauners Rolle!« Dermed sprang han pludselig frem af sit Skiul, mens Casimir fulgte ham med langsomme Skridt. Ved den første Raslen af Buskene ilede Daadyret bort og forsvandt. Leontine sprang imidlertid op, dog flygtede hun ikke, men dreiede sig mod den Side, hvorfra Lyden kom, og syntes med spændt Opmærksomhed at vente paa, hvad der skulde skee.

»Skiønne Nymphe!« raabte Zeltner, »nu er du i Faunernes Magt, Dianas Vogn staaer rigtignok over dit Hoved, men hendes Pile have ikke mere den gamle Kraft, og selv om de havde den, saa kører hun nu alt for høit i Luften, til at kunne ramme mig.« Med disse Ord strakte han sin Arm ud, for at omfavne Leontine.

Men hurtig og undvigende traadte hun et Par Skridt tilbage, og lævede den høire Haand mod sin Nakke, næsten i samme Øieblik stod hun væbnet med den hvassc Pii, der ellers sad fast i hendes Fletninger, og der nu blinkede i Maanelyset, som en slæben Stilet. »Min Haand er øvet og sikker,« sagde

hun, »og hvis du blot rører mig med en eneste Finger, da skal Spidsen af denne Naal sidde dig i Hiertet.« — »Det er en vild Satan,« sagde Zeltner, i det han studsende traadte tilbage. — »Bliv borte fra mine Veie!« vedblev Leontine, »eller min Haand skal fælde dig, som den fældede hiin hæslige Bavian, der havde et Par Øine, som lignede dine.«

Major Zeltner blev et Øieblik staaende, endelig gik han langsomt tilbage i Busken igien, medens Leontine stirrede efter ham, med den blinkende Piil i sin Haand, til han var forsvunden, derpaa vendte hun sig om, og ilede ligesaa hurtig, som den hvide Daa tilforn, ind i Skoven paa den modsatte Side.

Efter nogle Øieblikke standsede igien Zeltner, ligesom for at overtænke, hvad han skulde foretage sig. — »Nu, saa vilde jeg ønske,« udbrød han endelig, og holdt derpaa inde. — »Hvad?« spurgte Casimir. — »Ligegodt,« svarede Zeltner, »med Ønsker kommer man dog ingen Vel. Veed du ellers, om denne Frøken Leontine er saa tilbageholden mod alle Andre, som mod os?« — »Hun elsker intet Menneske undtagen« — »Hvem?« afbrød Zeltner ham heftig. — »Undtagen Alexandra og maaskee sin Broder,« svarede Casimir. — »Alexandra? Det er godt.« — »Hvad har du i Sinde?« — »At gaae hjem.« — »Men hvad er din Tanke med Leontine?« — »Min Tanke med Leontine? Nu naar Tanken er vorden Kiød og Blod, skal du faae den at vide.« Dermed gik de langsomt tilbage igien.

»Hun saae virkelig ud, som om hun vilde stikke mig ihjel, hvis jeg rørte hende,« sagde Zeltner noget efter. »Det havde hun upaatvivlelig ogsaa gjort,« svarede Casimir. — »Hvad meente hun med den Bavian, hun omtalte?« — »Ak, det var min stakkels Abo, den rød næsede Jocko,« svarede Casimir. — »En meget ærefuld Sammenligning altsaa,« gienmæ-